

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Nexus Business s.r.o.**, se sídlem Lidická 700/19, Brno, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č. j. JMK 95484/2016, sp. zn. S-JMK 73246/2016/ODOS/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 62 A 134/2016 - 126,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 62 A 134/2016 - 126, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Rosice ze dne 7. 4. 2016, č. j. MR-S 13381/15-ODO KRAL/14, byla žalobkyně uznána odpovědnou za to, že se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Bylo zjištěno, že blíže nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky X, jehož provozovatelkou je žalobkyně, opakovaně překročil rychlost na ulici Brněnská 384 v obci Rosice, a to dne 24. 7. 2015 v 18:08 hod., dne 22. 8. 2015 v 11:05 hod., dne 22. 8. 2015 v 12:27 hod. a dne 23. 8. 2015 v 11:05 hod. Tato skutečnost byla zjištěna automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy. Žalobkyni byla za správní delikty uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně zamítl. Nesouhlasil s tím, že měly být k jednotlivým přestupkům vyhotoveny samostatné výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyni muselo být podle krajského soudu zřejmé, že v přípisu prvostupňového orgánu ze dne 30. 7. 2015 byla vyzvána k uhrazení částky ve výši 700 Kč za jeden skutek, zatímco přípisem ze dne 31. 8. 2015 byla vyzvána k úhradě částky ve výši 2 000 Kč za tři skutky. Krajský soud nesouhlasil ani s tím, že výzva ke sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče ze dne 31. 8. 2015 byla „zmatečná“ nebo že vtělení několika přestupků do jedné výzvy zasáhlo do práva žalobkyně na obhajobu, neboť ta v průběhu správního řízení od počátku tvrdila, že vozidlo řídil X, a to ve vztahu ke všem přestupkům uvedeným ve výzvách. Nedůvodnou shledal také námitku, podle níž neučinil správní orgán dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle které nebylo prokázáno, zda zařízení na měření rychlosti bylo použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobkyně namítala, že bylo zasaženo do jejích práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí bez nařízení ústního jednání. Krajský soud také tuto námitku považoval za nedůvodnou a nesouhlasil ani s tím, že byla chybně stanovena výše pokuty. Za nedůvodnou považoval i námitku, podle níž měl správní orgán vést společné řízení o spáchaných správních deliktech, o nichž rozhodl dne 4. 2. 2016 rozhodnutím sp. zn. MR-S 8515/14-ODO, a o správních deliktech projednávaných v nynější věci. Krajský soud k tomu konstatoval, že nemuselo být vedeno společné řízení, neboť delikty nebyly spáchány v takové časové blízkosti, aby bylo namístě vést o nich společné řízení, a k zahájení řízení v dané věci došlo přibližně týden před vydáním rozhodnutí ve věci sp. zn. MR-S 8515/14-ODO.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítala, že správní orgán nepostupoval správně, pokud ji vyzval k uhrazení částky 2 000 Kč za tři skutky současně. Z hodnocení napadeného rozsudku není podle stěžovatelky patrné, že by krajský soud sporoval skutečnost, že samotné „vtělení“ tří přestupků do jedné výzvy k úhradě určené částky bylo protiprávní. Stěžovatelka ale nesouhlasila s krajským soudem v tom, že by ji takové pochybení nezkrátilo na jejích právech. Stěžovatelka totiž měla mít možnost svobody svého rozhodnutí o tom, zda vůbec věděla, kdo jí provozované vozidlo řídil, a mohla zvážit riziko, že se nepodaří prokázat identitu řidiče, případně posoudit možnosti úspěšnosti nebo neúspěšnosti řízení. Stěžovatelka tedy byla zkrácena na svých právech, pokud jí dal správní orgán na výběr zaplatit buď „balíček“ přestupků, nebo možnost projednání všech těchto přestupků v přestupkovém řízení.

pokračování

[6] Podle stěžovatelky nebylo porušení pravidel silničního provozu zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez lidské obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Rychlost byla naměřena rychloměrem RAMER 10T, který rozhodně není autorem, k čemuž stěžovatelka poukázala na celkem tři důkazy (ověřovací list, záznam o přestupku a návod k obsluze rychloměru). Stěžovatelka považovala posouzení napadeného rozsudku v tomto ohledu za nesprávné, neboť krajský soud měl rozhodnutí žalovaného sám zrušit pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatelce nebylo zřejmé, proč odkázal krajský soud na listinu schválení úseků ze strany Policie ČR. Tato listina podle stěžovatelky opravňuje na místě měřit obecní policii, a to jak autorem, tak lidsky obsluhovaným rychloměrem. Také odkaz soudu na závěr obsažený v ověřovacím listu měl svědčit spíše názoru stěžovatelky, neboť u bezobslužného rychloměru nemohla být podmínka užívání rychloměru v souladu s návodem k obsluze. Za jediný relevantní argument považovala stěžovatelka odkaz na bod 2. 6. ověřovacího listu, podle kterého byl rychloměr umístěn ve skříni. Stěžovatelka však upozornila na to, že podle návodu k obsluze se ale daný rychloměr neumísťuje do skříně, ale na trojnožku. Stěžovatelka uzavřela, že podstatným pro posouzení věci bylo, zda se v místě měření nacházeli strážníci.

[7] Stěžovatelka dále argumentovala tím, že správní orgán vybočil ze zákonných mezí správního uvážení při ukládání sankce, pokud v její prospěch nehodnotil žádné polehčující okolnosti, ačkoliv byly ze spisu zjevné. Podle stěžovatelky však krajský soud tuto námitku v podstatě vůbec nezohlednil. Stěžovatelka nesouhlasila s názorem soudu, podle kterého nebylo možné vnímat jako polehčující okolnost to, že se sama protiprávního jednání neúčastnila, resp. mu sama nebyla přítomna; k této skutečnosti podle stěžovatelky přihlédnuto být mělo. Stěžovatelka demonstrovala uvedené na příkladu odpovědnosti provozovatele kamionové dopravy. Pokud řídí řidič provozovaný kamion a neprovede předepsanou bezpečnostní přestávku, pak je za takové jednání dopravce odpovědný. Je však potřeba rozlišovat situace, kdy dopravce systematicky navádí nebo přímo nutí řidiče k tomu, aby bezpečnostní přestávky nedodržovali, neboť chce zboží co nejdříve dopravit a zvýšit tak efektivitu svého podniku. Ačkoliv je v obou případech za pochybení odpovědný provozovatel, podle stěžovatelky je nutné hodnotit jako přítěžující okolnost to, že dopravce řidiče naváděl. Stěžovatelka poukázala, že namítala mimo již výše uvedené také existenci dalších polehčujících okolností.

[8] Stěžovatelka v poslední námitce uvedla, že správní orgán porušil zákonnou povinnost vést společné řízení, přičemž o jiných přestupcích stěžovatelky vedl řízení samostatné (pod sp. zn. MR-S 8515/14-ODO), v němž uložil trest, který v součtu s trestem nyní uloženým převyšil nejvyšší možný trest, který by bylo možno uložit za nejpřísněji postižitelný z přestupků projednaných v těchto řízeních. Podle stěžovatelky postupoval krajský soud nesprávně, pokud uvedl, že tato skutečnost nemůže mít na projednávanou věc vliv, neboť tyto přestupky byly spáchány o více než rok dříve a navíc odlišným automobilem; společné řízení proto nemuselo být vedeno, neboť uvedené skutky nebyly spáchány ve vzájemné časové blízkosti. Krajský soud předložil právní názor, který nemá oporu v právním předpise a nevyložil, v čem shledává pro svůj právní názor oporu.

Stěžovatelka nesouhlasila ani s posouzením toho, že správní delikty byly způsobeny odlišnými automobily; podle ní právní předpis nerozlišuje, s jakým vozidlem k protiprávnímu jednání došlo. Stěžovatelka poukázala na to, že v dříve vedeném řízení bylo správním orgánem vydáno rozhodnutí dne 5. 2. 2016 (správně 4. 2. 2016 – poznámka Nejvyššího správního soudu) a nebránilo mu proto nic v tom, aby rozhodl také o skutcích z července a srpna 2015, které byly předmětem řízení v nyní přezkoumávané věci. Dále upozornila na to, že v rozhodnutí ve věci sp. zn. MR-S 8515/14-ODO jí byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a v nyní projednávané věci jí byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Přitom zákon stanoví, že za spáchaný delikt je možné uložit pokutu v rozmezí 2 500 Kč až 5 000 Kč. I kdyby bylo vedeno společné řízení, nebyla dodržena zásada absorpční, pokud stěžovatelka měla uhradit včetně nákladů řízení celkem 10 500 Kč.

[9] Žalovaný v podaném vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na své rozhodnutí a vyjádření a na rozsudek krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatelka konstatovala, že krajský soud aproboval rozhodnutí, které není přezkoumatelné, a proto byl dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[13] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

pokračování

[14] Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je důvodem ke zrušení rozhodnutí, a to bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, uvedl, že krajský soud je oprávněn z úřední povinnosti zrušit správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v těch případech, kdy tato vada brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Stěžovatelka poukázala na to, že správní orgán prvního stupně užil označení „automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy“, aniž by tento neurčitý pojem vyjasnil. Ze správního spisu je však zjevné, že o průběhu měření ve správním řízení nevznikly pochyby; stěžovatelka je nenamítala ani v odvolání, ale až v žalobě u krajského soudu. Krajský soud se přitom s těmito námitkami podrobně vypořádal, což bude zohledněno v dalších odstavcích tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje námitku týkající se výkladu neurčitého pojmu za důvodnou.

[15] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgán porušil zákonnou povinnost vést společné řízení o jednotlivých správních deliktech spáchaným stěžovatelkou jako provozovatelkou vozidla. Právní názor krajského soudu nebyl v této otázce podle stěžovatelky opřen o zákonnou úpravu a krajský soud ani nevyložil důvody, pro něž své závěry učinil.

[16] Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu v rozhodné době platilo, že dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.

[17] Z ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu pak dále plyne, že za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za nejprísnejší postizitelný přestupek.

[18] Stěžovatelka v žalobě uvedla, že nyní projednávané spáchání přestupků mělo být spojeno s řízením vedeným u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. MR-S 8515/14-ODO. Obě tato řízení byla podle stěžovatelky vedena ve stejnou dobu, přičemž rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MR-S 8515/14-ODO bylo vydáno až po zahájení řízení v předmětné věci. Správní orgán tak podle stěžovatelky vyhotovil zcela zbytečně dvě různá rozhodnutí, ačkoliv měl vyhotovit jediné. Na základě těchto rozhodnutí pak stěžovatelce uložil uhradit dvě pokuty a také dvojnásobné náklady řízení.

[19] Krajský soud k této otázce uvedl, že stěžovatelka byla trestána za správní delikty spáchané ve dnech 24. 7. 2015, 22. 8. 2015 (dvakrát) a 23. 8. 2015, tedy o více než rok, resp. půl roku později, navíc odlišným automobilem a v řízení zahájeném až oznámením ze dne 21. 1. 2016 (doručeným 26. 1. 2016). Krajský soud pak konstatoval, že ačkoliv stěžovatelka správně uvedla, že v projednávané věci bylo řízení o správním deliktu zahájeno ještě před tím, než bylo ve věci sp. zn. MR-S 8515/14-ODO vydáno rozhodnutí, neznamená to, že muselo být vedeno společné řízení. Přestože se jednalo o správní delikty téhož provozovatele, nebyly spáchány v takové časové blízkosti, aby bylo namístě o nich vést

společné řízení a k zahájení řízení v dané věci došlo cca týden před vydáním rozhodnutí ve věci sp. zn. MR-S 8515/14-ODO. Podle krajského soudu proto správní orgán nepochybil, pokud nevedl o správních deliktech spáchaných ve dnech 12. 7. 2014 a 3. 12. 2014 a ve dnech 24. 7. 2015, 22. 8. 2015 a 23. 8. 2015 společné řízení.

[20] Jak je uvedeno již shora, aby napadený rozsudek bylo možné považovat za přezkoumatelný, je nutné, aby soud uvedl v dostatečné míře důvody, na nichž je rozhodnutí založeno. Z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů krajský soud postupoval, pokud učinil tento závěr. Není z něj ani patrné, že by tento názor sledoval judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[21] Krajský soud sice zohlednil, že proti stěžovatce bylo zahájeno dne 5. 8. 2015 řízení pro spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, v němž bylo dne 4. 2. 2016 vydáno rozhodnutí, avšak při posouzení nezohlednil výše citované zákonné ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož mělo být dle stěžovatelky vedeno o těchto a o nynějších správních deliktech společné řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán dne 30. 7. 2015 a 31. 8. 2015 vyzval stěžovatelku k uhrazení peněžité částky a informoval ji o možnosti oznámit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Protože řidič nebyl zjištěn, rozhodl správní orgán prvního stupně dne 21. 1. 2016 o odložení věci a téhož dne zahájil správní řízení. Rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. MR-S 8515/14-ODO mělo být vydáno až dne 4. 2. 2016 (po zahájení správního řízení v nyní vedené věci). Krajský soud však nezkoumal, zda se jednalo o vadu řízení, zda žalovaný byl povinen tuto vadu řízení napravit a zda byl povinen spojit obě předchozí řízení a rozhodnout o nich jediným rozhodnutím. Krajský soud tak neposuzoval, zda byly dány podmínky pro vedení společného řízení, zda předchozí řízení bylo pravomocně skončeno, a nezohlednil ani možnost případného použití zásady absorpce.

[22] K užití absorpční zásady Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž je patrné, že ani nevedení společného řízení není takovou vadou, pro niž by bylo nutné rozhodnutí správních orgánů rušit, byla-li dodržena zásada absorpční. Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě. Jak je uvedeno výše, z napadeného rozsudku není ani v této otázce patrné, že krajský soud k této skutečnosti přihlédl, a to i přes to, že stěžovatelka již v žalobě upozornila na skutečnost, že musela uhradit téměř dvojnásobek nejvýše možné uložené pokuty (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, rozsudek ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018 - 87, rozsudek ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 - 46).

[23] Nejvyšší správní soud pro výše uvedené dává stěžovatce za pravdu, že krajský soud žádným způsobem nevysvětlil, proč zaujal právní názor, podle něhož nemuselo být vedeno ve věci společné řízení, neboť přestupky (resp. správní delikty) byly spáchány s dlouhým časovým odstupem. Jak je přitom patrné z citované úpravy zákona o silničním

pokračování

provozu, samotné ustanovení o společném řízení žádné omezení maximální doby mezi spácháním jednotlivých deliktů na rozdíl od zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), nestanoví. Z odůvodnění napadeného rozsudku neplyne, že právě právní úpravu zákona o přestupcích chtěl na danou problematiku krajský soud vztáhnout.

[24] Třebaže Nejvyšší správní soud vyhodnotil v tomto bodě rozsudek krajského soudu jako nepřezkoumatelný, zabýval se z důvodu procesní ekonomie i dalšími námitkami stěžovatelky.

[25] Stěžovatelka namítala, že správní orgán nepostupoval v souladu s právní úpravou, pokud ji vyzval k uhrazení částky ve výši 2 000 Kč za spáchání tří správních deliktů současně.

[26] Ze správního spisu je zjevné, že správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 30. 7. 2015 stěžovatelku vyrozuměl o spáchání přestupku dne 24. 7. 2015 v 18:08 hod. na ulici Brněnská 384 v obci Rosice. Z výzvy ze dne 31. 8. 2015 je pak patrné, že tato výzva se týká celkem tří přestupků (ze dne 22. 8. 2015 v 11:05 hod., ze dne 22. 8. 2015 v 12:27 hod. a ze dne 23. 8. 2015 v 11:05 hod., všechny spáchané na ulici Brněnská 384 v obci Rosice). Stěžovatelce byla dána možnost oznámit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v rozhodnou dobu stěžovatelkou provozované vozidlo skutečně řídil. K oběma těmto výzvám stěžovatelka sdělila, že v předmětnou dobu vozidlo řídil X. Nejvyšší správní soud souhlasí v posuzované otázce s krajským soudem. Ze správního spisu není zřejmé, že by byla výzva ze dne 31. 8. 2015 zmatečná, neboť je z ní patrné, o jaké jednotlivé skutky se jednalo. Ze správního spisu je dále zjevné, že jedinou reakcí stěžovatelky bylo sdělení totožnosti údajného řidiče, který měl v době spáchání přestupků dotčený automobil řídit. Stěžovatelce přitom nebránilo nic v tom, aby v průběhu správního řízení na výzvu sdělila, že vozidlo v době spáchání přestupků řídily osoby odlišné a mohla tedy zvážit, zda se jí podaří prokázat identitu řidičů, případně posoudit možnost úspěšnosti či neúspěšnosti v řízení. Námitka není pro uvedené důvodná.

[27] Stěžovatelka sporovala také průběh měření, neboť podle ní nebylo porušení pravidel silničního provozu zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán měl podle ní tento neurčitý pojem definovat tak, aby se mohla řádně bránit.

[28] Posouzením toho, co lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, se Nejvyšší správní soud zabýval v judikatuře opakovaně. Dospěl k závěru, že žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter tohoto prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.

[29] V posuzované věci přitom ve správním řízení nebylo pochyb o tom, že rychlost byla naměřena právě automatizovaným technickým prostředkem. Krajský soud ostatně zcela správně v bodě 14. napadeného rozsudku poukázal na všechny relevantní skutečnosti plynoucí ze správního spisu, které svědčily ve prospěch tohoto závěru, s čím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Zcela nedůvodná je argumentace stěžovatelky, podle které u bezobslužného rychloměru nemohla být podmínka užívání rychloměru v souladu s návodem k obsluze, neboť v případě jakéhokoliv stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost, což bylo v daném případě splněno.

[30] Neobstojí ani argumentace stěžovatelky, podle níž měl správní orgán definovat neurčitý pojem „automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy“. Podstatným pro posouzení věci bylo, že ověřovací list č. 106/15 ze dne 11. 6. 2015 prokazuje, že použitý prostředek byl vyzkoušen, ověřen a certifikován; byl tedy plně způsobilý k měření rychlosti. Nevznikla-li pochybnost o měření již během správního řízení, nevidí Nejvyšší správní soud důvod pro to, aby správní orgány ve věci posuzovaly, co je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86, který se týkal povinnosti správních orgánů vyjasnit neurčité právní pojmy v rozsahu potřebném pro posouzení věci, je tak nepřiléhavý.

[31] Stěžovatelčina další námitka směřovala do výše vyměřené pokuty. Podle ní správní orgán vybočil ze zákonných mezí správního uvážení při ukládání sankce, neboť ve prospěch stěžovatelky nehodnotil žádné polehčující okolnosti. Krajský soud podle stěžovatelky tuto námitku vůbec nezohlednil. Z napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud se posouzením této námitky zabýval v bodě 17. Odkázal přitom na zákonnou úpravu, podle níž se v případě projednávání správních deliktů provozovatele vozidla projednáváných ve společném řízení uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný. Podle citovaného se tedy použije zásada absorpční. Ze správního spisu je zjevné, že blíže nezjištěnému řidiči vozidla, jehož provozovatelkou byla stěžovatelka, byla opakovaně (čtyřikrát) naměřena vyšší než povolená rychlost. Dne 23. 8. 2015 v 11:05 hod. byla vozidlu provozovanému stěžovatelkou naměřena po odečtení odchylky rychlost 81 km/h, přičemž za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je možné uložit pokutu ve výši od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Správní orgány při hodnocení výše pokuty přihlédly k tomu, že k porušení povinností provozovatele došlo opakovaně; při stanovení výše pokuty tak hodnotily způsob i okolnosti spáchání protiprávního jednání.

[32] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že při hodnocení výše sankce nemohl správní orgán přihlédnout k tomu, že stěžovatelka (jako provozovatelka vozidla) nebyla přítomna spáchání přestupku, neboť tato skutečnost je v projednávané věci irelevantní, stejně jako argumentace stěžovatelky týkající se odkazu na odpovědnost provozovatele kamionové dopravy. Správní delikt provozovatele vozidla je totiž ze zákona

pokračování

koncipován jako objektivní a není tedy požadováno zavinění. Správní orgán dospěl ve správním řízení k závěru, že byly dány všechny zákonné znaky skutkové podstaty přestupku, avšak nepodařilo se zjistit, kdo v uvedenou dobu vozidlo řídil; věc proto odložil a zcela správně užil institutu odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž hodnotil všechny pro věc podstatné skutečnosti, aniž by se odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe. Ani tato námitka není proto důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Pro uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto jí napadené rozhodnutí podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu